

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Den Stille Have (digtet)

Citation: Rode, Helge: "Den Stille Have (digtet)", i Rode, Helge: *Den stille Have*, 1922, s. 23.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-rode_08-shoot-workid55464.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Den stille Have

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

DEN STILLE HAVE

I

I Jaget for Gunst og for Gave
gled Dagenes hjulrappe Færden,
da søgte jeg Ly i en Have,
som ligger ved Siden af Verden.

Og da jeg gik ind gennem Laagen,
begyndte min Tanke at skumre.
Det var som om Luften var vaagen
og Jordmassen syntes at slumre.

Til Rosernes Fest var jeg kommet,
til Sommer i Stilhedens Have;
men Tingenes Sind var forblømt
som Runer at tyde og stave.

24

Jeg nød af al Tavshedens Naade
og Blomstringens blussende Glæde;
men nagedes vagt af en Gaade,
som inderst i Alt var tilstede.

En Gaade, som Roserne kvalte.
— Her vandred Kvinder alene
i Venskab med Blomster og talte
kun ordløst med dødstyle Stene.

Selv Duften fra Rosernes Rødme
og Buksbømmens solbrændte Aande,
al Sommerens mættede Sødme,
var Skjul for en hemmelig Vaande.

Og Lyset, hvis rolige Floder
gør Sindene varme og trygge,
var lønligt Bekymringers Moder
og svangert med Mørke og Skygge.

Og Vinden, som kredsede i Løvet,
den undredes, hvor den var landet
og var vist forknyt og bedrøvet
men pludrede om noget andet.

25

Ja lod vel endog som den spøjte
stiltfærdigt med Popler og Birke,
mens Bien travlt summende søgte
den vanlige Vej til sit Virke.

Men Biernes dagligdags Maade,
paa Farten til Rosernes Kule
var sær og forraadte den Gaade,
som alle kun søgte at skjule.

Selv Føddernes Knitren mod Gruset
gav samme tvebundede Tone,
som Biernes Summen og Suset

i Poppelens higende Krone.

Det gungrede hult under Foden.
Jeg følte det op gennem Ryggen,
at Jorden var bristefuld moden
af Visdom som vokser i Skyggen.

I Marmor stod Navne indprentet
for varigt at binde et Rygte;
men Navnet var hjemløst og vented,
at Stenene selv vilde flygte.

26

Vejvisere stod der, som peged
til Siden og opad og nedad.
Slig angav en Streg overstreget
den Korsvej de Bortrejste red ad

27

II

De Mure, hvor Efeuen vælder,
om hvem skal de værne og hygge?
I underjordiske Celler
maa Ejerne føle sig trygge.

Men Tujaer, mørke og strenge
har Vagthold. — Hvem er det de vogter?
Vil Fangerne fra deres Senge
mon flygte til Langfartstogter?

Nej det som vi værner og gemmer,
er noget, som ingen kan dræbe.
Ak husk dog de livstømte Lemmer,
den kolde og svarløse Læbe.

Her hædres, hvad alle har frygtet.
Her gemmes, hvad ingen vil gemme.
Her dvæler — hvad længst er bortflygtet
i Hjemmet — hvor ingen har hjemme.

28

Jeg stod ved en Sten mellem Stene
og Blødbet standsed i Bringen.
Her udhviler stille og ene —
Her udhviler — *Intet* og *Ingen*!

Jeg skimted den Mægtiges Stempel
men kunde ej udtyde Tegnet.
Jeg stod i Rædselens Tempel
hvor *Intet* er varligt omhegnet.

Men Tanken maa bore i Grunden
og finder de ydmyge Pjalter,
en Skaal med et Offer paa Bunden,
sat frem paa Forfærdelsens Alter.

29

O Tempel for Gaadernes Gaade,
som presser os Blodet mod Bringen,
mens Hjertet maa bede om Naade
og omfavner *Intet* og *Ingen*.

O Dybder i Stilhedens Have,
hvor Dagenes Stolthed er kuert,
hvor Tiden er drejet af Lave
og Fortid har nedsunket Nuet.

Jeg kom fra de stenglatte Gader,
hvor Livet nedstampes og stækkes
til Muldjord. — O Moder og Fader
hvis slumrende Dybder kan vækkes!

Om Sneen udbreder sit Lagen
henover det jordkolde Kammer,
om Nattemulm dækker for Dagen,
skal Mørke og Sne staa i Flammer.
30

Et Ildpust slaar Hjertet imøde
en Storm fra de dødstyle Grave,
det mægtige Liv hos de Døde
i Erindringens brændende Have.